

נאמנים הכותים לומר: קברנו שם את הנפלים, או לא קברנו.

רוחני, במחטיא את חבירו, אלא מעמידים את הפסוק במכשול גשמי.

וכן נאמנים הכותים לומר על הבהמה אם בכרה אם לא בכרה.

אמר רבי אבהו: נאמנים רק בכהן כותי עומד שם.

ונאמנים על ציון קברות.

ופרכינן ודילמא כהן טמא הוא, ולכן עומד שם⁽²⁹⁾.

ואין נאמנין לא על הסככות, ולא על הפרעות, ולא על בית הפרס. שהם ספק טומאות מדרבנן שהכותים לא חששו להם, ויבוארו בגמרא.

ומשנינן: הכא איירי בכהן טהור, דנקיט תרומה בידיה.

זה הכלל: דבר שחשודים בו הכותים — אין נאמנין עליו.

ופרכינן: ודילמא תרומה טמאה היא בידו?

ומשנינן: דקאכיל מינה. ותרומה טמאה אסורה באכילה מה"ת.

אי הכי — מאי למימרא?

גמרא:

תז-א שנינו במשנה שהכותים משליכים נפליהם.

מהו דתימא: לא בקיאי ביצירה וקא סברי שאפילו נפל מעל ארבעים יום מיא בעלמא הוא.

והוינן בה: מאי דרוש הכותים, שנמנעו מלקוברם?

קא משמע לן שהם בקיאים ביצירה.

ומשנינן: הכי דרוש: "לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשונים בנחלתך".

שנינו במשנה: הכותים נאמנין על הבהמה.

והוינן בה: והא לית להו ולפני עור לא תתן מכשול?

ובספרי מעמיד פסוק זה במי שמוכר קברות אבותיו. ואמרו הכותים: כל שיש לו נחלה — יש לו גבול שצריך לקוברו בקבר.

אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: בגוזז בעצמו את הבהמה ועובד בה.

כל שאין לו נחלה — אין לו גבול.

אי הכי — מאי למימרא?

שנינו במשנה: נאמנים הכותים לומר קברנו מפני שטומאת מת דאורייתא.

מהו דתימא: לא בקיאי בטינוף של בהמה שיוצא ממנה דם מהרחם, והם אינם יודעים מה נקרא טינוף הפוטר את הוולד הבא

והוינן בה: כיצד נאמנים? והא לית להו "ולפני עור לא תתן מכשול", ביחס למכשול

29. ראה תוס' [ד"ה ודלמא] שאף דקיי"ל שכהן טמא גמי אסור ליכנס וליטמא בבית הקברות

היו מסירין אותם, ואין אנו יודעים מתי מסירים אותם.